

23 Φεβρουαρίου, 1996

[ΠΙΚΗΣ, Π., ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΝΙΚΗΤΑΣ, ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, ΝΙΚΟΛΑΟΥ,
Δ/στές]

ΑΡΧΗ ΛΙΜΕΝΩΝ ΚΥΠΡΟΥ,

Εφεσεύοντες,

v.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ,

Εφεσιβλήτων.

(Αναθεωρητική Έφεση Αρ. 1864).

Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου — Αρχή Λιμένων Κύπρου —
Διορισμοί — Εφαρμοστές αρχές.

Λέξεις και Φράσεις — "Όροι Υπηρεσίας" στον περί Οργανισμού Λιμένων
Κύπρου Νόμο του 1973 (Ν.38/73) όπως τροποποιήθηκε και 5
στους Κανονισμούς του 1982 (οι Κανονισμοί) — Το γεγονός ότι οι
Κανονισμοί έχουν ξεχωριστή πρόνοια για προαγωγή υπαλλήλων της
Αρχής Λιμένων Κύπρου (η Αρχή), διάφορη από εκείνη που προβλέ-
πεται για δημόσιους υπάλληλους, δεν περιορίζει την εμβέλεια του
όρου "Όροι Υπηρεσίας" στον Καν. 1, Μέρος IV των Κανονισμών. 10

Δημόσιοι Υπάλληλοι — Διορισμοί — Υποχρέωση για δημοσίευση κε-
νής θέσης — Ο περί Δημοσίας Υπηρεσίας Νόμος 1/90, Άρθρο 33(1).

Διοικητικό Δίκαιο — Δημόσιοι Υπάλληλοι — Διορισμοί — Θέσεις 15
πρώτου διορισμού — Αποτελεί γενική αρχή του διοικητικού δικαί-
ου ότι η δημοσίευση θέσης πρώτου διορισμού αποτελεί προϋπόθε-
ση για πλήρωση της θέσης — Παράλειψη δημοσίευσης της θέσης κα-
θιστά το θεμέλιο της απόφασης ακροσφαλές και τη διαδικασία πλή-
ρωσης της θέσης εξ υπαρχής άκυρη. 20

Διοικητικό Δίκαιο — Διορισμοί — Έννομο συμφέρον — Το γεγονός ότι
οι μη επιλεγέντες υποψήφιοι είχαν περιληφθεί στον κατάλογο υποψη-
φίων για διορισμό στις επίδικες θέσεις, δεν επηρέασε το έννομό τους
συμφέρον να προβάλουν σαν λόγο ακυρώσεως την παράλειψη προκή-
ρυξης των κενών θέσεων. 25

Δημόσιοι Υπάλληλοι — Διορισμοί — Πρόσθετο προσόν — Σχέδιο Υπηρεσίας — Υποχρέωση εκ μέρους του διορίζοντος οργάνου για διερεύνησή του.

- 5 Δημόσιοι Υπάλληλοι — Διορισμοί — Αναπηρία — Πότε αποτελεί παράγοντα αποφασιστικής σημασίας — Ο περί Δημοσίας Υπηρεσίας Νόμος 1/90, Άρθρο 44(1) — Εφαρμοστέες αρχές.

- 10 Πλάνη — Η ύπαρξη πλάνης ως προς το νόμο σχετικά με τη διαδικασία και τα κριτήρια επιλογής των υποψηφίων καθιστά άκυρη την απόφαση του διορίζοντος οργάνου.

Ακυρωτική απόφαση — Επενεργεί έναντι πάντων.

- 15 Συναγματικό Δίκαιο — Σύνταγμα, Άρθρο 28.1 — Κατοχυρώνει το δικαίωμα ίσης μεταχείρισης μεταξύ των πολιτών.

- 20 Οι επίδικες θέσεις αφορούσαν 11 θέσεις Λιμενικού Λειτουργού, 2ης Τάξης (θέσεις Πρώτου Διορισμού) που προκηρύχθηκαν με δημοσίευση στον ημερήσιο τύπο. Συστήθηκε Υπηρεσιακή Επιτροπή κατά το πρότυπο του περί Δημοσίας Υπηρεσίας Νόμου του 1990 (Ν. 1/90) για την αξιολόγηση των 546 υποψηφίων. Η διαδικασία για πλήρωση των πιο πάνω θέσεων άρχισε στις 16.11.1990 και η πρόσληψη των 11 επιλεγέντων υποψηφίων έγινε στις 10.4.1991. Στις 25 16.4.1991, πληρώθηκαν από τον κατάλογο που επιλέγηκαν οι 11 πρώτοι διορισθέντες, 9 νέες θέσεις Λιμενικού Λειτουργού 2ης Τάξης όπως προνοούσε ο Προϋπολογισμός της Αρχής που εγκρίθηκε από τη Βουλή στις 10.4.1991.

- 30 Το πρωτόδικο Δικαστήριο ακύρωσε την απόφαση της 16.4.91 και τους επακόλουθους διορισμούς, λόγω μη δημοσίευσης των θέσεων. Επίσης ακύρωσε την απόφαση της 10.4.91 αναφορικά με έξι από τους διορισθέντες λόγω μη διερεύνησης από την Αρχή των στοιχείων του αιτητή αναφορικά με το πρόσθετο προσόν της κατοχής ξένων γλωσσών και μη αξιολόγησης της υποψηφιότητάς του σε 35 σύγκριση και με τους έξι διορισθέντες. Τέλος ακύρωσε το διορισμό 3 από τα 5 ενδιαφερόμενα πρόσωπα (που είχαν εναπομείνει μετά την ακύρωση της απόφασης για διορισμό των 6 από τα 11 ενδιαφερόμενα πρόσωπα που διορίστηκαν στις 10.4.91), λόγω παράλειψης 40 της Αρχής να διερευνήσει την αναπηρία του αιτητή.

Η Ολομέλεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου απέρριψε την έφεση της Αρχής και αποφάνθηκε ότι:

1. Η εισήγηση των εφεσειόντων ότι ο όρος "Όροι Υπηρεσίας" στον Καν. 1 του Μέρους IV των Κανονισμών, δεν περιλαμβάνει και τον διορισμό υποψηφίων της Αρχής, έρχεται σε αντίθεση με την κεκηρυγμένη θέση της ότι ακολούθησε τη διαδικασία του Ν. 1/90, και ότι οι διορισμοί διενεργήθηκαν στο πλαίσιο και τη βάση των αρχών που διέπουν την πρόσληψη δημοσίων υπαλλήλων. Το συμπέρασμα που εξάγεται από την αποδοχή της θέσης των εφεσειόντων είναι ότι η Αρχή λειτούργησε κάτω από πλάνη ως προς το νόμο σχετικά με τη διαδικασία και τα κριτήρια επιλογής των υποψηφίων. 5
10
2. Η δημοσίευση κενών θέσεων πρώτου διορισμού στον δημόσιο τομέα, αποτελεί συνταγματική επιταγή η οποία επιβάλλεται από την Αρχή της ίσης μεταχείρισης των πολιτών από τη Διοίκηση που συνιστά πτυχή της ισοπολιτείας που κατοχυρώνει το Άρθρο 28.1 του Συντάγματος. 15
3. Η διαπίστωση του πρωτόδικου Δικαστηρίου ότι οι διορισμοί του προσωπικού της Αρχής διέπονται από τις αρχές που ισχύουν για τους δημοσίους υπαλλήλους είναι ορθή, λόγω της διευρημένης έννοιας που δίδεται στον επίμαχο όρο με το Άρθρο 19(2) του νόμου 38/73. Ανάλογη ερμηνεία δίδεται και στον όρο "Όροι Υπηρεσίας" του Μέρους IV των Κανονισμών. 20
4. Όπως προκύπτει από το Άρθρο 33(1) του νόμου, θέσεις πρώτου διορισμού, οι οποίες υφίστανται ή θα προκύψουν στη διάρκεια του έτους δεν εξαιρούνται από την υποχρέωση για δημοσίευση. 25
5. Αποτελεί γενική αρχή του διοικητικού δικαίου ότι η δημοσίευση θέσης πρώτου διορισμού είναι προϋπόθεση για την πλήρωσή της και επομένως θέμα ουσιαστικού τύπου με την έννοια που ο όρος προσδιορίζεται στην *Alvanis v. CY.TA.* 30
6. Οι αιτητές δεν επηρεάζονται από την ακύρωση της απόφασης, λόγω του δικαιώματος για επιδίωξη διορισμού στις θέσεις που θα πληρωθούν. Η διαδικασία πλήρωσης των θέσεων ήταν εξ υπαρχής παράνομη. 35
7. Το πλεονέκτημα της γνώσης ξένων γλωσσών ως κριτήριο για επιλογή των διορισθησομένων δεν απασχόλησε την Αρχή, γι' αυτό και ορθά κρίθηκε από το πρωτόδικο Δικαστήριο ότι παραγνωρίστηκαν ολοσχερώς οι σχετικές πρόνοιες του Σχεδίου Υπηρεσίας. 40

8. Η πτυχή της έφεσης αναφορικά με την παραγνώριση της αναπηρίας του εφεσίβλητου κρίνεται επίσης απαράδεκτη.
- 5 9. Η εγκατάλειψη της προσφυγής του Μιχαλάκη Παύλου εναντίον του Κωνσταντίνου Ιωάννου, δεν επηρέασε την προσβολή του διορισμού του στην προσφυγή του Εμμανουήλ Βασιλείου.

Η έφεση απορρίπτεται με έξοδα.

10 Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

Kastellani v. Ports Authority (1987) 3 C.L.R. 1300,

15 *Μιλτιάδους και Άλλοι ν. Κυπριακής Δημοκρατίας, Α.Ε. 789, 791 και 796, ημερ. 30.5.1989,*

Κυπριακή Δημοκρατία ν. Χαραλάμπους κ.ά. (1992) 3 Α.Α.Δ. 251,

20 *Γεωργίου κ.ά. ν. Κυπριακής Δημοκρατίας, Α.Ε. 525, ημερ. 16.6.1989,*

Constantinidou and Others v. The Republic (1976) 3 C.L.R. 86,

Alvanis v. CY.T.A. (1985) 3 C.L.R. 2695.

25 Έφεση.

30 Έφεση εναντίον της απόφασης του Δικαστή του Ανωτάτου Δικαστηρίου Κύπρου (Ι. Κωνσταντινίδη, Δ.) που δόθηκε στις 27 Οκτωβρίου 1993 (Προσφυγές 558/91 και 642/91), με την οποία ακυρώθηκε η απόφαση των εφεσειόντων ημερομηνίας 16 Απριλίου, 1991, για το διορισμό των εννέα ενδιαφερομένων μερών στην νέα θέση Λιμενικού Λειτουργού 2ης τάξης καθώς και ο διορισμός εννέα ενδιαφερομένων μερών οι οποίοι διορίστηκαν με απόφαση των εφεσειόντων ημερομηνίας 10 Απριλίου, 1991.

35

N. Παπαευσταθίου, για τους Εφεσειόντες.

I. Νικολάου, για τους Εφεσίβλητους.

40

K. Ευσταθίου, για τα Ενδιαφερόμενα μέρη που εμφανίσθηκαν.

Cur. adv. vult.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ: Η απόφαση του Δικαστηρίου θα δοθεί από το

Γ. Μ. Πική, Π.

ΠΙΚΗΣ, Π. Η Αρχή Λιμένων Κύπρου (η Αρχή) είναι δημόσιος Οργανισμός, στον οποίο εναποτέθηκε η άσκηση της κρατικής λειτουργίας για τη διαχείριση των λιμένων. Η σύσταση και οι αρμοδιότητες της Αρχής διέπονται από τον περί του Οργανισμού Λιμένων Κύπρου Νόμο του 1973 (Ν. 38/73, όπως τροποποιήθηκε - θα αναφέρεται ως ο "νόμος"). Παρέχεται εξουσία στην Αρχή να προσλαμβάνει υπαλλήλους και με την έγκριση του Υπουργικού Συμβουλίου να εκδίδει κανονισμούς ρυθμιστικούς των όρων υπηρεσίας, πρόσληψης και προαγωγής τους (βλ. Άρθρο 19 του νόμου, όπως τροποποιήθηκε από το Ν. 62/87). Στο πλαίσιο αυτής της εξουσιοδότησης, η Αρχή εξέδωσε, με την έγκριση του Υπουργικού Συμβουλίου, τους Κανονισμούς του 1982 για την Αρχή (Σχέδια Υπηρεσίας και Λοιποί Όροι Υπηρεσίας Υπαλλήλων - θα αναφέρονται ως οι "Κανονισμοί"). Ο Καν. 2(1) των Κανονισμών προβλέπει ότι όροι που απαντώνται στους Κανονισμούς, ενέχουν την έννοια που τους αποδίδεται στο νόμο. Το Άρθρο 19(2) του νόμου διευρύνει τη συνήθη έννοια του όρου "Όροι Υπηρεσίας" και την επεκτείνει ώστε να περιλαμβάνει και τους διορισμούς υπαλλήλων. Συνεπώς, στον όρο "Όροι Υπηρεσίας" του Μέρους IV των Κανονισμών, πρέπει να δοθεί ανάλογη ερμηνεία. Η απόφαση στην *Kastellani v. Ports Authority* (1987) 3 C.L.R. 1300, υποστηρίζει τη θεώρηση ότι ο όρος "Όροι Υπηρεσίας" περιλαμβάνει και τους διορισμούς του προσωπικού της Αρχής. Το γεγονός ότι οι Κανονισμοί κάμνουν ξεχωριστή πρόνοια για την προαγωγή υπαλλήλων της Αρχής, διάφορη από εκείνη που προβλέπεται για δημόσιους υπαλλήλους, δεν περιορίζει την εμβέλεια του όρου "Όροι Υπηρεσίας" στον Καν. 1, Μέρος IV των Κανονισμών.

Στις 16.11.1990 η Αρχή κίνησε τη διαδικασία για την πλήρωση 11 κενών θέσεων Λιμενικού Λειτουργού, 2ης Τάξης (θέσεις Πρώτου Διορισμού). Οι θέσεις προκηρύχθηκαν με δημοσίευση στον ημερήσιο τύπο. Στην προκήρυξη ανταποκρίθηκαν 546 άτομα. Συστήθηκε Υπηρεσιακή Επιτροπή κατά το πρότυπο του περί Δημοσίας Υπηρεσίας Νόμου του 1990 (Ν. 1/90), για την αξιολόγηση των υποψηφιοτήτων των αιτητών. Οι υποψήφιοι (εκείνοι οι οποίοι προσήλθαν), υποβλήθηκαν σε γραπτή δοκιμασία, υπό το φως των αποτελεσμάτων της οποίας περιορίστηκε η επιλογή μεταξύ 72 από αυτούς. Στη συνέχεια, οι επιτυχόντες υποψήφιοι υποβλήθηκαν σε προφορική εξέταση και ο κατάλογος περιορίστηκε σε 44. Τελικά, η Αρχή εξέτασε τις υποψηφιότητες και των 72 υποψηφίων, μεταξύ των οποίων και οι αιτητές, τους οποίους υπέβαλε σε προφορική εξέταση.

Στις 10.4.91 η Αρχή προέβη σε πλήρωση των θέσεων με την επιλογή των 11 ενδιαφερομένων προσώπων. Την ίδια ημέρα εγκρίθηκε από τη Βουλή ο Προϋπολογισμός της Αρχής, ο οποίος προνοούσε τη δημιουργία 9 νέων θέσεων Λιμενικού Λειτουργού 2ης Τάξης, τις οποίες, όπως φαίνεται, η Αρχή επειγόταν να πληρώσει. Το Συμβούλιο της Αρχής έκρινε ότι οι θέσεις μπορούσαν να πληρωθούν από τον κατάλογο των υποψηφίων, από τον οποίο επελέγησαν οι 11 πρώτοι διορισθέντες. Στις 16.4.91 πληρώθηκαν οι 9 θέσεις με την επιλογή αντίστοιχου αριθμού προσώπων από τους εναπομείναντες υποψηφίους· έτσι, πληρώθηκαν διαδοχικά 20 θέσεις Λιμενικών Λειτουργών 2ης Τάξης.

Με την προσφυγή του ενός από τους δυο εφεσιβλήτους, του Εμμανουήλ Βασιλείου (Προσφυγή Αρ. 558/91), προσβλήθηκε ο διορισμός 10 από τα 20 ενδιαφερόμενα πρόσωπα, μεταξύ των οποίων ήταν υποψήφιοι και από τις δύο σειρές των διορισθέντων, ενώ με την προσφυγή του δεύτερου εφεσιβλήτου, του Μιχαλάκη Παύλου (Προσφυγή Αρ. 642/91), προσβλήθηκε ο διορισμός και των 20 ενδιαφερομένων προσώπων. Εγκατέλειψε όμως την προσφυγή του εναντίον 2 από τους διορισθέντες στις 16.4.91, του Δημοσθένη Γ. Πίστου και του Κωνσταντίνου Ιωάννου.

Το Δικαστήριο έκρινε τις δύο αποφάσεις συναφείς, ώστε να καθίσταται παραδεκτή η προσβολή τους με το ίδιο ένδικο μέσο.

Το Δικαστήριο διέταξε -

(α) Την ακύρωση της απόφασης της 16.4.91 και των επακόλουθων διορισμών επειδή οι θέσεις δε δημοσιεύθηκαν.

(β) Την ακύρωση της απόφασης της 10.4.91 αναφορικά με έξι από τους διορισθέντες (Σωτήρη Αναστασιάδης, Ανδρέα Ηρακλέους, Μάριο Καρακόκκινο, Νίκη Καστώρη, Κυριακή Κυπριανού και Ρεβέκκα Παπαδάκη), λόγω της παράλειψης της Αρχής να διερευνήσει τα στοιχεία του αιτητή σε σχέση με τις γνώσεις του σε ξένες γλώσσες, που συνιστούσε πρόσθετο προσόν, και να αξιολογήσει την υποψηφιότητά του σε σύγκριση και με τα έξι ενδιαφερόμενα πρόσωπα υπό το πρίσμα αυτού του γεγονότος, αν κρινόταν ότι είχε αυτό το πλεονέκτημα.

Η ακύρωση στην πρώτη από τις δυο συνεκδικαζόμενες προσφυγές των διορισμών των 6 από τα 11 ενδιαφερόμενα πρόσωπα που διορίστηκαν στις 10.4.91, περιόρισε, όπως διαπιστώνεται στην πρωτόδικη απόφαση, το αντικείμενο της δεύτερης συνεκδι-

καζόμενης προσφυγής του Μιχαλάκη Παύλου στους υπόλοιπους 5 από τους 11 διορισθέντες. Η διαπίστωση αυτή είναι ορθή εφόσον η ακυρωτική απόφαση επενεργεί έναντι πάντων [βλ. μεταξύ άλλων, *Κλέαρχος Μιλτιάδους και Άλλοι ν. Κυπριακής Δημοκρατίας* (Α.Ε. 789, 791 και 796 - 30.5.89) και *Κυπριακή Δημοκρατία ν. Βαρνάβα Χαραλάμπους κ.ά.* (1992) 3 Α.Α.Δ. 251].

5

(γ) Την ακύρωση των διορισμών 3 από τα 5 εναπομείναντα ενδιαφερόμενα πρόσωπα (Ηρακλή Κουζούπη, Έλενας Ορθοδόξου και Παναγιώτη Παναγιώτου), εξαιτίας της παράλειψης της Αρχής να διερευνήσει τα στοιχεία του αιτητή ως προς την αναπηρία, και αν κρινόταν ότι ήταν ανάπηρος, να λάβει και αυτό τον παράγοντα υπόψη έναντι των προαχθέντων υποψηφίων που δεν φαινόταν να υπερτερούν του αιτητή σε αξία στις επιλογές της.

10

15

Οι εφεσείοντες προσέβαλαν κάθε πτυχή της πρωτόδικης απόφασης, θέση η οποία υιοθετήθηκε και από τα ενδιαφερόμενα πρόσωπα. Οι εφεσιβλητοί, αντίθετα, υποστήριξαν την πρωτόδικη απόφαση σε όλα της τα σημεία.

20

Η πρώτη ενότητα των λόγων έφεσης, αναφέρεται στην ακύρωση της απόφασης της 16.4.91. Κατ' αρχήν, οι εφεσείοντες υπέβαλαν ότι ο όρος "Όροι Υπηρεσίας" στον Καν. 1 του Μέρους IV των Κανονισμών, δεν περιλαμβάνει και το διορισμό υποψηφίων της Αρχής. Η εισήγηση έρχεται σε αντίθεση με την κεκρυμμένη θέση της Αρχής ότι ακολούθησε τη διαδικασία η οποία προβλέπεται στο Ν. 1/90, και ότι οι διορισμοί διενεργήθηκαν στο πλαίσιο και τη βάση των αρχών που διέπουν την πρόσληψη δημοσίων υπαλλήλων. Αποδοχή της θέσης των εφεσειόντων, οδηγεί στο συμπέρασμα ότι η Αρχή λειτουργήσε κάτω από πλάνη ως προς το νόμο σχετικά με τη διαδικασία και τα κριτήρια επιλογής. Η πλάνη δεν είχε συνέπειες, υποστήριξαν οι εφεσείοντες, διότι η διαδικασία η οποία ακολούθηθηκε, συνάδει με τις αρχές της χρηστής διοίκησης και, επομένως, εύλογα μπορούσε να υιοθετηθεί από την Αρχή. Ό,τι παραγνωρίζεται, είναι το γεγονός ότι η Αρχή ενήργησε με την αντίληψη ότι ήταν νομικά δεσμευμένη να ακολουθήσει τις πρόνοιες του Ν. 1/90, και παραμένει άγνωστο ποια θα ήταν η θέση της αν δε λειτουργούσε υπό το πρίσμα αυτής της πλάνης. Η θέση των εφεσειόντων στο σημείο αυτό, συναρτάται με την εισήγησή τους ότι η Αρχή δεν ήταν υπόχρεη ν' ακολουθήσει τις διατάξεις του Άρθρου 33(1) του Ν. 1/90 που προβλέπουν την προκήρυξη θέσεων πρώτου διορισμού με δημοσίευση.

25

30

35

40

Η διαπίστωση του πρωτόδικου Δικαστηρίου, ότι η δημοσίευση κενών θέσεων πρώτου διορισμού αποτελεί απόρροια των αρ-

χών της χρηστής διοίκησης, και ότι, ανεξάρτητα από το ισχύον νομικό καθεστώς η δημοσίευση των θέσεων ήταν απαραίτητη, είναι ορθή. Η δημοσίευση, πρέπει να πούμε, κενών θέσεων πρώτου διορισμού στο δημόσιο τομέα, αποτελεί συνταγματική επιταγή η οποία επιβάλλεται από την αρχή της ίσης μεταχείρισης των πολιτών από τη Διοίκηση που συνιστά πτυχή της ισοπολιτείας που κατοχυρώνει το Άρθρο 28.1 του Συντάγματος.

Κρίνουμε ότι το Άρθρο 19(2) του νόμου με την εξειδίκευση, μεταξύ άλλων, του διορισμού υπαλλήλου, ως θέματος αναγομένου στους όρους υπηρεσίας του προσωπικού, διευρύνει τη συνήθη έννοια του όρου "Όροι Υπηρεσίας". Σύμφωνα με τον Καν. 2 του Μέρους Ι των Κανονισμών, είναι με αυτή τη διευρυμένη έννοια που πρέπει να ερμηνευθεί ο επίμαχος όρος, διαπίστωση που μας οδηγεί στο συμπέρασμα ότι ορθά έκρινε το πρωτόδικο Δικαστήριο ότι οι διορισμοί του προσωπικού της Αρχής διέπονται από τις αρχές που ισχύουν για τους δημοσίους υπαλλήλους.

Διαξενκτικά, υποβλήθηκε ότι το Άρθρο 33(9) του Ν. 1/90 απαλλάσσει το διορίζον σώμα από την υποχρέωση δημοσίευσης κενής θέσης (πρώτου διορισμού) η οποία προκύπτει στη διάρκεια του έτους, και ορθά η επιλογή έγινε από τον κατάλογο που καταρτίστηκε για την πλήρωση των πρώτων 11 θέσεων. Απορρίπτουμε, όπως και το πρωτόδικο Δικαστήριο, την εισήγηση αυτή ως ανεδαφική. Οι λόγοι μας είναι:-

1) Η υποχρέωση για δημοσίευση θέσεων πρώτου διορισμού, οι οποίοι υφίστανται ή θα προκύψουν στη διάρκεια του έτους, δεν υπόκεινται σε καμιά εξαίρεση. Αυτό προκύπτει από το κείμενο του Άρθρου 33(1) του νόμου.

2) Ανεξάρτητα από την πιο πάνω διαπίστωση, οι κενές θέσεις προέκυψαν μέσα στο πρώτο τετράμηνο του έτους 1991, ενώ ο κατάλογος των υποψηφίων, ο οποίος καταρτίστηκε, είχε ως αποκλειστικό σκοπό την πλήρωση των 11 κενών θέσεων που πληρώθηκαν με την απόφαση της 10ης Απριλίου, 1991.

Η επόμενη εισήγηση των εφεσειόντων σε σχέση με την ακύρωση της απόφασης της 16.4.91, είναι ότι η δημοσίευση κενών θέσεων πρώτου διορισμού δε συνιστά ουσιώδη νομοθετικό τύπο και συνεπώς η παράβασή του δεν επάγεται ακύρωση της απόφασης. Τη θέση αυτή στήριξαν στη *Γεωργίου κ.ά. ν. Δημοκρατίας* (Α.Ε. 525 - 16.6.89). Παραγνωρίζεται από τους εφεσειόντες, όπως ορθά επεσήμανε το πρωτόδικο Δικαστήριο, ότι ο λόγος της *Γεωργίου* στο ση-

μείο αυτό συναρτάται με τις ιδιαιτερότητες των περιστατικών της που εντοπίζονται στο γεγονός ότι το διορίζον σώμα, σ' εκείνη την υπόθεση, εξέτασε την υποψηφιότητα όλων των υποψηφίων που εξ αντικειμένου είχαν κατά νόμο δικαίωμα να διεκδικήσουν διορισμό στη θέση. Όπως φαίνεται από το ίδιο το κείμενο της απόφασης της *Γεωργίου*, δεν αμφισβητήθηκε η γενική αρχή του διοικητικού δικαίου ότι η δημοσίευση θέσης πρώτου διορισμού αποτελεί προαπαιτούμενο για την πλήρωσή της [βλ. *Maroulla Constantinidou and Others v. Republic* (1976) 3 C.L.R. 86], και επομένως θέμα ουσιώδους τύπου με την έννοια που ο όρος προσδιορίζεται στην *Alvanis v. C.Y.T.A.* (1985) 3 C.L.R. 2695, στην οποία αναφέρθηκε το πρωτόδικο Δικαστήριο.

Η τελευταία εισήγηση των εφεσειόντων, αναφορικά με την πρώτη ενότητα των λόγων έφεσης, είναι η ακόλουθη:

Οι εφεσίβλητοι περιλήφθηκαν στον κατάλογο των υποψηφίων. Επομένως, δε θίγηκαν τα συμφέροντά τους από την παράλειψη προκήρυξης των κενών θέσεων· συνεπώς, δε νομιμοποιούνται να προβάλλουν την παράλειψη αυτή ως λόγο ακυρώσεως. Διακρίνεται το δικαίωμα προσφυγής, που προσδιορίζεται στο Άρθρο 146.2, από τους λόγους οι οποίοι προβάλλονται για την ακύρωση της απόφασης. Αυτοί πρέπει να σχετίζονται με τη νομιμότητα της πράξης, όπως προβλέπεται στο Άρθρο 146.1 του Συντάγματος και αποδοχή τους να είναι ικανή ν' αποβεί προς όφελος του προσφεύγοντος. Η παράλειψη δημοσίευσης των θέσεων κατέστησε το θεμέλιο της απόφασης ακροσφαλές. Η διαδικασία πλήρωσης των θέσεων ήταν εξαρχής παράνομη. Η διαπίστωση αυτή επιβάλλει την κίνηση του μηχανισμού εκ νέου προς θεμελίωση του βάρθρου για τη σύννομη άσκηση της εξουσίας, γεγονός που, όπως επισημαίνει το πρωτόδικο Δικαστήριο, θα μεταβάλει όλα τα δεδομένα για την πλήρωση των θέσεων. Η ακύρωση της απόφασης θα αποκαταστήσει, αφενός, τη νομιμότητα και, αφετέρου, θα αποβεί προς όφελος των αιτητών, οι οποίοι θα έχουν το δικαίωμα να επιδιώξουν διορισμό στις θέσεις που θα πληρωθούν.

Η δεύτερη ενότητα των λόγων έφεσης στρέφεται κατά της ακύρωσης του διορισμού των 6 ενδιαφερομένων προσώπων στην προσφυγή του Εμμανουήλ Βασιλείου.

Οι εφεσειόντες υποστήριξαν ότι, εφόσον στα προσόντα του αιτητή, περιλαμβανομένων και εκείνων που αναφέρονται στη γνώση ξένων γλωσσών, αναγράφονται στον κατάλογο των προσωπικών του στοιχείων, μπορεί βάσιμα να υποθέσουμε, βάσει

και του τεκμηρίου της νομιμότητας, ότι η Αρχή εξέτασε και αυτό το θέμα πριν καταλήξει στην απόφασή της.

5 Το κενό στην επίδικη απόφαση, σε σχέση με την κατοχή του πρόσθετου προσόντος, είναι απόλυτο. Προκύπτει από το κείμενο της απόφασης ότι δε διερευνήθηκε κατά πόσο ο εφεσίβλητος Εμμανουήλ Βασιλείου κατείχε το πρόσθετο προσόν, ούτε απασχόλησε την Αρχή το πλεονέκτημα της γνώσης ξένων γλωσσών ως κριτήριο για την επιλογή των διορισθησομένων. Ό,τι συνάγεται, είναι 10 ότι οι σχετικές πρόνοιες του Σχεδίου Υπηρεσίας παραγνωρίστηκαν ολοσχερώς, όπως ορθά έκρινε το πρωτόδικο Δικαστήριο.

15 Η τρίτη ενότητα των λόγων έφεσης αφορά την ακύρωση του διορισμού 3 ενδιαφερομένων προσώπων (νωρίτερα κατονομασθέντων) στην προσφυγή του Μιχαλάκη Παύλου.

Υποβλήθηκε ότι ο εφεσίβλητος δεν πληροί τις προϋποθέσεις που θέτει ο νόμος για τη θεώρησή του ως ανάπηρου. Προς υποστήριξη των θέσεών τους, αναφέρθηκαν στο ένα από τα δυο πιστοποιητικά που ο εφεσίβλητος κατάθεσε για να αποδείξει ότι είναι ανάπηρος - το πιστοποιητικό απόλυσής του από την Εθνική Φρουρά. Το άλλο εκδόθηκε από την Επιτροπή Ανακούφισης Παθόντων, η οποία έκρινε τον εφεσίβλητο ανάπηρο, με ποσοστό αναπηρίας ανερχόμενο σε 50%. Το πρωτόδικο Δικαστήριο έκρινε 20 ότι ο εφεσίβλητος όντως έθεσε θέμα αναπηρίας ενώπιον της Αρχής, το οποίο παραγνωρίστηκε ως συντελεστής για τον προσδιορισμό των διεκδικήσεών του για διορισμό. Η ακυρωτική απόφαση περιορίζεται μόνο στους ανθυποψηφίους του εφεσιβλήτου που, εξ αντικειμένου, θα μπορούσαν, υπό το φως των στοιχείων 25 που είχε ενώπιόν της η Αρχή, να θεωρηθούν ίσοι ή υποδεέστεροι του σε αξία, γεγονός που θα καθιστούσε την αναπηρία του παράγοντα αποφασιστικής σημασίας για την απόφαση της Αρχής [βλ. Άρθρο 44(1) του Ν. 1/90]. 30

35 Δεν έχει καταδειχθεί οποιοσδήποτε λόγος ο οποίος να καταρρίπτει τη διαπίστωση του πρωτόδικου Δικαστηρίου, ότι -

(α) ο εφεσίβλητος έθεσε θέμα αναπηρίας·

40 (β) τα στοιχεία για την αναπηρία του δε διερευνήθηκαν· και

(γ) ο παράγων αναπηρία αγνοήθηκε.

Και αυτή η πτυχή της έφεσης κρίνεται απαράδεκτη.

Ο προτελευταίος λόγος έφεσης (ο λόγος 8), έχει ως εξής:

"8. Το Πρωτόδικο Δικαστήριο λανθασμένα ακύρωσε το διορισμό του Κ. Ιωάννου αφού στη σελ. 2 της πρωτόδικης απόφασης αναφέρεται πως η Υπόθεση Αρ. 642/91 εγκαταλείφθηκε και ως εκ τούτου απορρίφθηκε εναντίον των Ενδιαφερομένων Μερών Δ. Πίστου και Κ. Ιωάννου ενώ στη σελ. 18 της ίδιας απόφασης αναφέρεται πως λόγω ακριβώς αυτής της εγκατάλειψης και απόρριψης επικυρώνεται ο διορισμός μόνον του Δ. Πίστου.".

Παραγνωρίζεται ότι ο διορισμός του Κωνσταντίνου Ιωάννου προσβλήθηκε όχι μόνο από το Μιχαλάκη Παύλου αλλά και από τον Εμμανουήλ Βασιλείου. Η εγκατάλειψη της προσφυγής του Μιχαλάκη Παύλου εναντίον του Κωνσταντίνου Ιωάννου, δεν είχε οποιεσδήποτε συνέπειες στην προσβολή του διορισμού του στην προσφυγή του Εμμανουήλ Βασιλείου.

Η έφεση απορρίπτεται με έξοδα.

Η έφεση απορρίπτεται με έξοδα.